

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 21 (393)
2021. gada
19. decembris

SASTAPT DIEVU JĒZŪ KRISTŪ

Šajās dienās ar ticību kopīgā ceļā tuvojamies Betlēmei, kur Dieva klātbūtnē saskārās pasaules un cilvēka sirds cerības. Priekā cerēt – tāda ir būtiska attieksme kristietim, kas vēlas auglīgi piedzīvot atjaunotu satikšanos ar cilvēktapušo Dieva Dēlu Jēzu Kristu, kas nāk mājot mūsu vidū. Šāda sirds attieksme bija tiem, kas pirmie uzņēma Jēzus nākšanu: Zahārijs un Elizabete, gani, vienkāršie ļaudis, īpaši Marija un Jāzeps, kuri piedzīvoja prieku par šīs dzimšanas noslēpumu.

Visa Vecā derība ir viens liels solījums, kas īstenots ar Pestītāja nākšanu. Par to īpaši liecina pravieša Isaja grāmata, runājot par to, kā visa radība tiecas uz atpestīšanu, kurai jāatgriež jauni spēki, jāpiešķir jauna ievirze un gājums visai pasaulei. Līdz ar atsevišķu personību ilgām Svētajos Rakstos, mūsu kristīgā cerība šajās dienās un kopīgā dzīves ceļā īstenojas savstarpējā saskarsmē un pacilātībā līdz ar to patiesāko, skaistāko un lielāko, ko esam ar prātu un sirdi

uztvēruši un nojautuši kā piepildījumu Ziemassvētku noslēpumā.

Jēzus ir nācis, lai glābtu mūs no grēka un nāves. Pēc Ādama un Ievas nepaklausības viņš atkal mūs apskauj, atver pieeju īstai dzīvībai, kura pastāv mūžībai. Sv. Irenejs skaidro to šādi: „Pats

Dieva Dēls nonāca ‘grēcīgās miesas līdzībā’ (Rom 8: 3), lai nosodītu grēku, un, to nosodījis, pilnīgi izslēgtu no cilvēces. Viņš aicināja cilvēku uz līdzību ar sevi, darīja par līdzinieku Dievam, nostādīja uz Tēva norādītā ceļa,

lai viņš varētu redzēt Dievu un varētu atdoties kā dāvana Tēvam” (AH III, 20, 2 – 3)

Tātad Dievs ar Bērnu Jēzu aicina mūs uz līdzību ar sevi. Dievs ir sevi it kā atdevis mūsu rokās. Šādi varam redzēt Dievu ticības kopīgā ceļā, kurā kļūst skaidrāka arī patiesību par sevi, savu identitāti. Redzot Jēzu, redzam Dievu, un sākam redzēt dziļāku patiesību arī par savu dzīvi.

(turpinājums 3.lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 19. decembris.

Adventa 4. svētdiena

8.00 Sv. Mise par +Terēzi Priekuli un lūgšana „Svētais Dievs”
11.00 Galvenā Sv. Mise par Ināru Lipčiku
Kopīgā ceļa pieredze (līdz 13.30)
15.00 Sv. Mise par draudzi
18.00 Vesperes
18.30 Sv. Mise par Skaru dzimtas mirušajiem

Pirmdiena, 20. decembris

8.00 Sv. Mise par Unas veselību un dziedināšanu

Otrdiena, 21. decembris

8.00 Sv. Mise par Kokinu un Tenisu dzimtām

Trešdiena, 22. decembris

8.00 Sv. Mise par +Ivo Strodu
16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 23. decembris

8.00 Sv. Mise Valentīnas Petrovskas nodomā

Piektdiena, 24. decembris

8.00 Sv. Mise par Tatjanas un Marijas veselību

Uzsākas Ziemassvētku laiks

14.30 Bērnu izrāde par Ziemassvētkiem
15.00 Vigīlijas Sv. Mise (bērniem un skolu jaunatnei) par Marijas veselību
18.00 Sv. Mise svin V. E. Arhibīskaps
20.00 Sv. Mise par veselību un ilgākiem dzīves gadiem priesterim Arnoldam un Vitai Oļehno

Sestdiena, 25. decembris.

Kristus dzimšana. Lieli svētki.

8.00 Sv. Mise par draudzi
11.00 Sv. Mise. Svin V.E. arhibīskaps
18.00 Vesperes
18.30 Sv. Mise par +Donātu, +Lūciju un +Regīnu Ruskuljiem
Ziedojumī tiek vākti diecēzes kūrijas-arhibīskapa administrācijas vajadzībām

Svētdiena, 26. decembris.

Ziemassvētku oktāva.

1. svētdiena pēc Ziemassvētkiem.

Sv. Ģimene – Jēzus, Marija un Jāzeps. Svētki.

8.00 Sv. Mise par draudzi
11.00 Sv. Mise svin V. E. Arhibīskaps
Euharistiskā procesija
15.00 Sv. Mise par Skaidrītes Vataginas dzimtu
18.00 Vesperes
18.30 Sv. Mise par +Ilonu Krastiņu

Pirmdiena, 27. decembris.

Ziemassvētku oktāva. Sv. apustulis un evaņģēlists Jānis. Svētki.

8.00 Sv. Mise par Puncuļu ģimeni
Šodien svētī sauso vīnu un sulās

Otrdiena, 28. decembris.

Ziemassvētku oktāva.

Sv. Nevainīgie bērniņi, mocekļi. Svētki

8.00 Sv. Mise par +Natāliju Šmiti

Trešdiena, 29. decembris.

Ziemassvētku oktāva.

8.00 Sv. Mise par Regīnas Kozlovskas veselību
16.30-18.30 Grēksūdze

***25., 26. decembrī - Draudzes svinības
Vissvētākā Sakramenta adorācija***

Ceturtdiena, 30. decembris.**Ziemassvētku oktāva.**

8.00 Sv. Mise par +Janīnu Lipski un
Zaļūkšņu ģimenes mirušajiem

Piektdiena, 31. decembris.**Ziemassvētku oktāva.**

8.00 Sv. Mise par +Elizabeti Strodi un
+Viktoriju Ulnicāni

18.00 Sv. Mise par +Franci, +Helēnu,
+Heinrihu, +Katrīnu un +Vilhelmīnu;
Himna „Dievs, mēs Tevi slavējam”

Sestdiena, 1. janvāris.**Ziemassvētku oktāva. Vissv. jaunava****Marija, Dieva māte. Lieli svētki.****Mieram veltīta diena.****Obligāti svinama diena.**

8.00 Sv. Mise par draudzi
Jaunavas Marijas litānija un veltīšanās akts

11.00 Sv. Mise svin V.E. arhibīskaps
Himna „Nāc Svētais Gars”

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par +Ainu Minkevicu
*Par himnu „Dievs, mēs Tevi slavējam” un
„Nāc Svētais Gars” dievbijīgu
nodziedāšanu vai recitēšanu iespējams
saņemt pilnas atlaidas.*

Svētdiena, 2. janvāris. II svētdiena pēc**Ziemassvētkiem. Jēzus Sirds godinā-****šana. Vissv. Sakramenta adorācija**

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Sv. Mise par +Annu un
viņas ģimenes mirušajiem
Svētlietu pasvētīšana

15.00 Sv. Mise (bērniem) par draudzi

18.00 Rožukronis

18.30 Sv. Mise par +Irenu Tihomirovu

KOPIĢĀ CEĻA PIEREDZE**Svētdien 23. janvārī****pēc sv. Mises****plkst. 11 līdz 13:00****Sastapt Dievu Jēzū Kristū**

(turpinājums)

Pestītājs nāk, lai mazinātu ļaunā darba ietekmi, visu, kas vēl var atturēt mūs no Dieva, lai atjaunotu mums seno spožumu un sākotnējo tēvišķību. Ar savu atnākšanu mūsu vidū viņš norāda, ka mums jābūt viņam līdzīgiem, jātiecas uz īsto dzīvību, jānāk pie Dieva skatīšanas Kristus vaigā. Svētais Irenejs atkal apgalvo: „Dieva Vārds sāka mājot cilvēku vidū un darīja sevi par Cilvēka Dēlu, lai pieradinātu cilvēku izprast Dievu un pieradinātu Dievu mājot cilvēkā pēc Tēva gribas. Tāpēc kā mūsu pestīšanas ‘zīmi’ Dievs mums deva viņu, kas, no Jaunavas dzimis, ir Emanuēls” (AH, III, 20, 2 – 3). Mums tiešām jāpierod uztvert Dievu.

Parasti Dievs ir tālu no mūsu dzīves, mūsu uzskatiem, darbības. Viņš nācis pie mums, un mums jāpierod būt kopā ar Dievu. Dievam arī, kā sv. Irenejs saka, jāpierod būt kopā ar mums un mūsos. Dievam būtu jāpierod pie mums, mūsu nabadzības un trausluma. Kunga nākšanai būtu jānāca mūs redzēt un mīlēt visu ap mums esošo ar paša Dieva acīm. Par Bērnu tapušais Vārds palīdz izprast Dieva darbības veidu, lai mēs spētu ļauties sevi aizvien vairāk pārveidot viņa labestībai un bezgalīgai žēlsirdībai.

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diakons Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

Pastorālo vajadzību koordinatore –
Andžela mob. 26156406

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

**Rīgas Sv. Jēkaba katedrāles
garīdznieki un kalpotāji
sirsnīgi sveic Jūs un
Jūsu tuviniekus, draugus,
paziņas un visus
labas gribas cilvēkus
Kristus Dzimšanas svētkos!**

Svētīgu Jauno 2022. gadu!

Pasaules naktī jāļauj, lai šī pilnīgi negaidītā Dieva darbība mūs apgaismo un izraisa apbrīnu: Dievs kļūst par Bērnu. Lai mūsos izraisa apbrīnu, mūs apgaismo zvaigzne, kas piepildīja universu ar prieku. Lai Bērns Jēzus, nākot pie mums, neatrod mūs nesagatavotus, aizņemtus tikai ar to, ka pievērsamies ārišķībām, esam pārāk padevušies šķelšanās un nevienprātības tieksmēm, nevis kopīgā ceļā – draudzes dzīvē - gatavi sastapt viņu, kas nāk mūs apmeklēt, pavadīt un pārveidot. Šķīstīsim sirdsapziņu un dzīvi no tā, kas pretējs šai atnākšanai: domām, vārdiem, attieksmēm un darbiem. Lai vairāk darām labu, īstenojam mieru un taisnību katram, šādi darbojamies, lai sastaptu Jēzu, kas piebiedrojas mums ceļā. Lai ar prieku dalāmies kopīgā jeb sinodālā ceļa pieredzē, kas palīdzētu novērtēt sastapto Dievu Jēzū Kristū, kas aizvien mūs pavada.

Kopā ar Dievu ceļā

(turpinājums)

Tieši mīlestība, kuras ietvaros dibināta Baznīca un veidota kā „kopība” (koinonia/communio) no ticīgajiem Kristū, ir viņa pestīšanu nesošās misijas nosacījums: lai viņi būtu viens kā mēs esam viens – viņš lūdzās - lai „pasaule atzītu, ka tu mani esi sūtījis” (Jņ 17: 23). Tā ir Baznīcas apustulāta būtība: izplatīt un darīt pieņemamu un ticamu Kristus un Dieva mīlestības patiesību, par kuru tā liecina, kuru tā dara redzamu un praktizē kopīgā ceļā, kopienas dzīvē un attiecībās.

Pirmajai kristiešu kopienai jau bija pamatiezīmes, kuras pēc Sv. Gara atnākšanas tiks tālāk nostiprinātas un konkretizētas. „Viņi pastāvēja apustuļu mācībā un kopībā, maizes laušanā un lūgšanās” (Apd 2: 42). „Visiem ticīgajiem bija viena sirds un viens gars” (Apd 4: 32). Šie beidzamie vārdi skaidri izsaka Baznīcas kopības būtību. Apustuļu mācība, kopīga lūgšana - arī Jeruzalemes templī (sal. Apd 2: 46) veicināja Kristus mācekļu iekšējo vienotību: „vienu sirdi un vienu garu.”

Četras būtiskas iezīmes Baznīcas dzīvē ir ieklausīšanās apustuļu mācībā, savstarpējas kopības uzturēšana, maizes laušana un lūgšana. Tās atgādina, ka Baznīcas pastāvēšanai ir nozīme stingrā vienotībā ar Kristu, proti, kopienā, viņa Vārdā, Euharistijā un lūgšanā – šādi vienojamies ar Kristu. Visam, kas Baznīcā attīstās ārpus šīm „koordinātēm”, trūkst pamata. Pie situācijas izvērtēšanas kopīgā sinodālā ceļā būtu sev jājaudā par šīm četrām koordinātēm: kādā veidā šīs četras koordinātes ir klātesošas šajā situācijā – sludināšana, nemitīga tiekšanās pēc

brālīgas kopības, tuvākmīlestības, maizes laušana (proti, Euharistiskā dzīve) un lūgšana. Jebkuru situāciju būtu jāizvērtē pēc šīm četrām koordinātēm. Tām nepiederošajam trūkst baznīciska rakstura, tām nav baznīciskuma. Bez šīm četrām koordinātēm Baznīca kļūst par cilvēcīgu sabiedrību, politisku partiju, kurā izmaiņas īstēnotas pēc vairākuma vai mazākuma principa. Tā var būt skaidra, humanitāra organizācija, kas dara labu, tomēr nav Baznīca.

Kristus atrodas Baznīcas kopienas centrā. Jānis raksta: „Kas no sākuma ir bijis, ko mēs esam redzējuši savām acīm un mūsu rokas kam ir pieskārušās: par Dzīvības vārdu un dzīvība parādījās, un mēs redzējām un liecinām un jums sludinām mūžīgo dzīvi, kas bija pie Tēva un parādījās mums”

(1 Jņ 1: 1-2). Sv. Pāvils savukārt raksta korintiešiem: „Dievs ir uzticīgs, kas jūs ir aicinājis vienībai ar savu Dēlu, mūsu Kungu Jēzu Kristu” (1 Kor 1: 9).

Sv. Jānis izceļ vienotību ar Kristu patiesībā. Sv. Pāvils uzsver „līdzdalību viņa ciešanās” un Lieldienu noslēpumā, tas ir, kā pestīšanu nesošu „pāreju” no krusta upura līdz „viņa augšāmcelsšanās spēka” (Fil 3: 10) atklāšanai.

Agrīnajā Baznīcā, kā arī katrā laikā, vienotība Kristus krusta upurī kļūst par avotu savstarpējai vienotībai: „Kad viens [kopienas] loceklis cieš, tad visi locekļi cieš līdz” (1 Kor 12: 26). Tas izraisa vēlēšanos dalīties vienam ar otru, arī laicīgajos labumos, kā to mudina apustulis Pāvils darīt attiecībā uz nabadzīgajiem, izprotot to, ka, turīgajam dodot un trūkumcietējam saņemot, viņu starpā zināmā mērā notiek mīlestības

izlīdzināšanās: „Tagadējā laikā jūsu pārpilnība lai palīdz viņu trūkumam, un viņu pārpilnība lai aizpilda jūsu trūkumu” (2 Kor 8: 14). Pēc apustuļa domām, devēji reizē arī saņem. Pateicoties šai apmaiņai Baznīca īstenojas kā „kopība” ciešās, uzticības pilnās attiecībās gan ar Dievu (vertikālā kopība), gan ar citiem cilvēkiem (horizontālā kopība).

Lai sasniegtu „kopību”, lai stiprinātu Kristū sapulcināto kopienu, Sv. Gars pastāvīgi tā darbojas, ka Baznīca ir „kopība Garā” (*Koinonia pneumatosa*), kā saka sv. Pāvils (sal. Fil 2: 1). Tieši caur šo „kopību Garā” laicīgo labumu došana ienāk noslēpuma sfērā, veicina Baznīcas iestādījumu un kopību, un beidzot „augšanu visās lietās līdz tam, kas ir Galva, līdz Kristum” (sal. Ef 4: 15).

Svētais Gars izraisa kopību Dieva tautā, kuru kopīgajā ceļā vieno stipras kopības saites: „Visi ticīgie turējās kopā, un viss viņiem bija kopīgs. Savus īpašumus un mantu viņi pārdeva un tos izdalīja visiem, cik kuram vajadzīgs” (Ap.d. 2: 44–45). Svētais Gars arī palīdz Baznīcai praktiski īstenot kopību, pārvarēt problēmas, kas kādreiz parādās.

Kad pie Izraēļa nepiederošie pirmo reizi ienāk kristīgajā kopienā, notiek dramatisks brīdis – tiek pārbaudīta Baznīcas vienotība. Tomēr, šajā brīdī Gars nonāk pār pirmā pagāna Kornēlija, simtnieka namu, kas konvertēsies. Sv. Gars atjauno Vasarsvētku noslēpumu un izdara zīmi, kas labvēlīga vienotībai starp jūdiem un pagāniem (sal. Apd 10–11). Varam teikt, ka šis ir tiešais veids, kā kopība tiek veidota: Gars iesaistās ar visu savu žēlastības spēku un izveido jaunu, pilnīgi neparedzētu situāciju. (turpinājums sekos)

Edītes Šteinas konversijai – 100

Pirms simts gadiem trīsdesmit gadīgā ebrejiete un filozofe Freiburgas universitātē Edīte Šteina Jaungada dienā pieņēma kristību Romas katoliskajā Baznīcā. 1911. gadā Breslavas universitātē viņa aizsāka vācu literatūras, vēstures, filozofijas un psiholoģijas studijas, kopš 1916. gada bija asistente fenomenologam Edmundam Huserlam. Edīte kopš bērnības tiecās iepazīt patiesību, kas aizvien vairāk tuvināja viņu Kristus Baznīcai. Galīgais solis šajā ziņā bija iepazīšanās ar sv. Avilas Terēzes autobiogrāfiju. Pēc tās izlasīšanas Edīte atzinusi: „Šī ir patiesība.” Tajā pat dienā viņa iegādājās Katoļu katehismu un aizsāka piedalīšanos Sv. Misēs.

Edīte jau bija apmeklējusi Maksu Šēleru, kas iepazīstināja viņu ar līdz šim pilnīgi neiepazīto katolicisma pasauli. Tomēr tieši Avilas Terēze palīdzēja Edītei atklāt tādu realitāti, patiesību, attiecības un mīlestību, kas ietvertu ne tikai Dieva atzišanu, bet arī dziļi personīgas attiecības ar viņu. Edīte atklāja lūgšanu kā mīlestības, dialoga un atdošanās iespēju. Iestājusies Karmela klosterī 1933. gadā, Edīte Šteina kļuva par mīlestības liecinieci kā mocekle Aušvicā 1942. gada 9. augustā. Tieši šajā dienā svinam viņas kā Terēzes Benediktas no Krusta svētkus.

Visu Edītes Šteinas dzīvi raksturo nepārtraukts meklējums pēc patiesības, un

šo meklējumu apgaismo Kristus krusts. Viņa sastapa krustu pirmo reizi stipri reliģiskajā universitātes draudzenē, kas kļuva atraitne. Viņa nepadevās izmisumam, bet guva spēku un cerību no Kristus krusta. Vēlāk viņa par to rakstīja: „Tā bija mana pirmā sastapšanās ar krustu un tās doto dievišķo spēku... Tajā brīdī sagruva mans ateisms... un spoži izstaroja Kristus: Kristus krusta noslēpumā.” Viņas pašas dzīve un nepieciešami nestais krusts bija ciešoši saistīti ar ebreju likteni. Vienā lūgšanā viņa apliecināja Pestītājam, ka viņa zināja, ka Jēzus krusts tagad tiek

uzliktis ebreju tautai un ka tiem, kas to saprot, tas labprātīgi jāpieņem citu labā. „Es vēlējos to darīt - viņam tikai jānorāda man, kādā veidā.” Vienlaikus viņa iegūst iekšēju pārliecību, ka Dievs dzirdējis viņas lūgšanu. Jo biežāk ielās bija redzamas svastikas, jo augstāk viņas dzīvē pacēlās Jēzus Kristus krusts. Kad viņa ienāca Ķelnes karmelītu ordenī kā māsa Terēze Benedikta no krusta, lai vēl dziļāk piedzīvotu Kristus krustu, viņa zināja, ka tika „salaulāta ar Kungu krusta zīmē.” Savu pirmo svētsolījumu dienā viņa jutās, kā izteicās, „kā jēra līgava.” Viņa bija pārliecināta, ka viņas debesu Līgavainis ievadīs viņu krusta dziļajos noslēpumos.

Reliģiskajā ordenī vārds *Terēze, krusta svētīta* tika dots sievietei, kas savu garīgo dzīvi sāka ar pārliecību, ka Dievs nepastāv. Toreiz, skolnieces gados un atrodoties universitātē, viņas dzīve vēl nebija pildīta ar Kristus atpestījošo krustu. Tomēr, ar savu aso prātu viņa jau to nemitīgi meklēja. Piecpadsmitgadīgā Edīte, kas bija uzaugusi ebreju ģimenē,

mācoties skolā Breslau pilsētā, pēkšņi nolēma, kā pati rakstīja, „vairs nelūgties.” Lai gan viņu dziļi iespaidoja mātes stingrā dievbijība, skolas un universitātes gados Edīte ieslīd ateisma intelektuālajā pasaulē. Viņa uzskata, ka ticības cienībai neatbilst personīga Dieva eksistence.

Mācoties psiholoģiju, filozofiju, vēsturi un vācu valodu Breslavas, Göttingenas un Frīburgas universitātēs, Dievam nebija zīmīga loma viņas dzīvē, vismaz sākotnēji. Viņas domāšana balstījās uz pieprasīga ētiska ideālisma. Atbilstoši savām intelektuālām spējām, viņa nevēlējās neko pieņemt bez rūpīgas izpētes, arī ne pat savu tēvu ticību. Viņa vēlējās pati nonākt līdz lietu būtībai. Šādi viņa nemitīgi meklēja patiesību. Atskatoties uz šo intelektuāla nemiera periodu savā dzīvē, viņa redzēja tajā svarīgu etapu garīga nobrieduma procesā. Viņa teica: „Mans meklējums pēc patiesības bija nemitīga lūgšana.” Šī ir mierinoša liecība tiem, kam grūti ticēt Dievam. Meklējums pēc patiesības ir ļoti dziļā nozīmē meklējums pēc Dieva.

Edmunda Huserla un viņa fenomenoloģiskās uzskatu skolas ietekmē Edītes Šteina kā studente aizvien vairāk nodevās filozofijas mācībai. Viņa pakāpeniski apguva „skatīt lietas bez aizspriedumiem un nomest aizsargbrilles.” Viņa pirmo reizi sastapās ar katoļu idejām, satiekot Göttingenā Maksu Šeleru. Viņa aprakstīja savu reakciju uz šo tikšanos sekojoši: „Sagāzās racionālistisko aizspriedumu barjeras, ar kurām izaugu, tās neapzinoties, un pēkšņi man atradās pretī ticības pasaule. Tajā pasaulē dzīvoja

cilvēki, ar kuriem ikdienas veidoju attiecības, cilvēki, kurus uzlūkoju ar apbrīnu.”

Viņas garā cīņā, lai personīgi izšķirtos ticēt Jēzum Kristum, turpinājās līdz 1921. gadam, kad viņa sāka lasīt autobiogrāfisko „Svētās Terēzes no Avilas dzīvi.” Viņu uzreiz aizrāva šī grāmata un viņa nevarēja to likt malā līdz bija pabeigusi lasīt. Viņa atrada patiesību - ne filozofijas patiesību, bet drīzāk patiesību personā, Dieva mīlošajā personā. Edītes Šteina bija meklējusi patiesību un atrada

Dievu. 1922. gada 1. janvārī tika nokristīta Bergcabernes sv. Mārtiņa draudzē un kļuva par Romas katoliskās Baznīcas locekli.

Edītei Šteinai kā kristietei kristības sakraments nekādi nebija attiecību saraušana ar savu jūdu mantojumu. Tieši pretēji, viņa teica: „Es pārstāju praktizēt jūdu reliģiju kā četrpadsmitgadīga meitene. Atgriešanās pie Dieva lika man atkal justies ebrejietei.” Viņa vienmēr apzinājās to, ka bija saistīta ar Kristu „ne tikai garīgā nozīmē, bet arī asins veidā.” Viņa dziļi cieta no mātei izraisītajām sāpēm caur savu pievēršanos katolicismam. Viņa turpināja pavadīt māti uz dievkalpojumiem sinagogā un lūgties ar viņu psalmus. Atbildot uz mātes novērojumu, ka viņai iespējams būt dievbijīgai arī ebreju ziņā, viņa teica: „Protams, cenšoties darīt to, ar ko es uzaugu.”

Lai gan kļūšana par karmelītu ordeņa locekli bija Edītes Šteinas mērķis no tā laika, kad viņa satapās ar sv. Avilas Terēzes rakstiem, viņai nācās gaidīt vairāk kā desmit gadus, pirms Kristus norādīja

viņai šo ceļu. Darbojoties kā skolotāja un lekciju lasītāja skolās un pieaugušo izglītošanā galvenokārt Speyerā, bet arī Minsterē, viņa nemitīgi centās apvienot zinātņi un reliģiju, kā arī stādīt tos abus kopā. Šajā viņa vienīgi vēlējās būt par „Kunga darbarīku.” „Tos, kas nāk pie manis, es vēlētos vest pie Viņa”, viņa teica. Šajā dzīves periodā viņa jau dzīvoja kā mūķene. Viņa privāti uzņēmās svētsolījumus un kļuva par izcilu un apdāvinātu lūgšanas sievieti. No sv. Akvīnas Toma rakstu intensīvas studijas viņa mācījās, ka ir iespējams „tuvoties zinātnei no reliģiska viedokļa.” Viņa teica, ka tikai šādi viņa spēja izšķirties nopietni atgriezties (pēc savas konversijas) pie akadēmiskā darba. Lai kā arī viņa cienīja pētniecību, Edīte Šteina aizvien vairāk apzinājās, ka kristieša esamības būtība nav pētniecība, bet drīzāk mīlestība.

Kad Edīte Šteina beidzot iestājās karmelītu ordenī Ķelnē 1933. gadā, šis solis nebija vairīšanās no pasaules vai savas atbildības, bet drīzāk stingra nodošanās Kristus mantojumam uz krusta. Pirmajā sarunā ar priori viņa teica: „Mums palīdz ne cilvēciska darbība, bet Kristus ciešanas. Mana vēlme ir ņemt tajās dalību.” Pie reģistrēšanās ordenī viņa izteica vēlēšanos saukties „krusta svētīta.” Uz svētbildes, kas viņai tika dota pie galīgo svētsolījumu saņemšanas, viņa lika iespiest šos svētā Jāņa no krusta vārdus: „Mans vienīgais aicinājums ir aizvien vairāk mīlēt.” Lai Edīte Šteina, proti, svētā Terēze Benedikta palīdz mums patiesi mīlēt Dievu un tuvākos!

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu

pie dievnama apmeklēšanas vai

ar bankas pārskaitījumu

Rīgas Svētā Jēkaba

Romas katoļu draudze

Reģ Nr. 90000106696

UNLALV2X

SEB bankas konta nr.

LV84UNLA0002000701505

Ziedot

iespējams

ar bankas karti

katedrāles

priekšstelpā

* * *

Lielākā dāvana dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –
sv. Mise par dzīvajiem un
mirušajiem – konkrētos nodomos
ir lielākā dāvana, aizlūgums un
atbalsts cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

vestnesitis.wordpress.com